

رهایی افغانستان از پوشش "حمایت" نیرو های بین المللی

- بماسبت سالروز کنفرانس بن دوم -

" ما میخواهیم افغانستان را به یک کشور باثبات، دیموکراتیک و مرفه مبدل بسازیم، کشوری که خانه امن و صلح آمیز برای تمامی افغانها بوده و روابط دوستانه و پربار با همسایه های دور و نزدیک و با دیگران داشته باشد." (حامد کرزی، رییس جمهور افغانستان در کنفرانس بن دوم)

1. پیشگفتار
2. نیاز به کنفرانس بن دوم
3. حکومت کرزی بمابه یگانه نمایند کشور
 - 3.1. دشواری های نخستین
 - 3.2. مواضع سیاسی حکومت کرزی
 4. اعلام مواضع و بنیاد های دخیل
 - 4.1. مواضع بان کی مون، دبیر کل سازمان ملل - پیاده کردن قانون سالاری -
 - 4.2. مواضع کشور های غرب - پشتیبانی گسترده در راستای ثبات سیاسی -
 - 4.3. مواضع کشور های عضو بریکس - افغانستان با ثبات بدون حضور نیرو های بین المللی -
 - 4.4. مواضع بنیاد های جامعه مدنی - رعایت حقوق بشر و عدالت اجتماعی -
5. نتایج کنفرانس بن دوم - تایید اصل حاکمیت ملی، احترام به قانون و انکشاف پایدار -
6. ارزیابی انتقادی - ادامه رهیافت گذشته با پاهای لرزان -
 - 6.1. طرح کلی رهایی افغانستان از "حمایت جهانی"
 - 6.2. کشور های غرب در تباین و همچشمی با گروه بریکس
 - 6.3. کشور های منطقه در حسادت و تداوم "جنگ های نیابتی"
 - 6.4. گروه کرزی در بند تصورات ناسالم سیاسی - اقتصادی
 - 6.4.1. نظام مرکزی گسترده و نیولیبرالزم در بن بست
 - 6.4.2. خطرات خشکیدن نهال نوری افغانستان نوین
7. رویکرد ها

1. پیشگفتار

بتاریخ پنجم ماه دسمبر سال 2011 (14 قوس سال 1390) در بن، پایتخت سابقه جمهوری فدرالی آلمان "کنفرانس بین المللی در مورد افغانستان"، موسوم به کنفرانس بن دوم دایر گردید. درین گردهمایی 85 کشور و 15 سازمان بین المللی و منطقه یی اشتراک نموده بودند. هدف این کنفرانس رهایی افغانستان از "حمایت" نیرو های بین المللی بود. باید یاد آور شد که ده سال قبل، بتاریخ پنجم دسمبر سال 2001 چهار گروه افغانی در تالار پیترزبرگ در جوار شهر بن - پس از هشت روز گفتگو های سیاسی - پیرامون چگونگی نظام آینده سرزمین هندوکش موافقه نموده بودند. بر پایه همین تفاهم سیاسی در کنفرانس بن اول که به "توافقات بن" شهرت یافت، کشور جنگ زده افغان ها در عمل - *de facto* - تحت پوشش "حمایت" بین المللی قرار گرفت. ولی پس از یک دهه ی دشوار سیاسی، در نشست بن دوم این کشور سوگوار دوباره از "حمایت" نیرو های بین المللی رها گردید؛ باینترتیب گویا فیصله گردید تا مسؤولیت آینده افغانستان بر دوش خود افغانها تکیه زند.

درین نوشته - بمناسبت نخستین سالروز این نشست - چگونگی این گرد همایی، مواضع سیاسی کشور های اشتراک کننده و پی آمدهای سیاسی آن مورد ارزیابی انتقادی قرار میگیرند.

2 نیاز به کنفرانس بن دوم: پیشینه ی تاریخی

شکل گیری نظام سیاسی - اقتصادی افغانستان در کنفرانس بن اول در توافقات موسوم به آن دقیقاً درج گردیده و بعد زمانی پیاده کردن این توافقات هم تعیین شده بود. چنانچه بر مبنای همین توافقات نخست از همه در جون سال 2002 "لویه جرگه اضطراری" در کابل دایر گردید و در آن حامد کرزی بحیث رییس حکومت انتقالی انتخاب گردید. پس از تدوین قانون اساسی بمثابه قبای در خور تن سیاسی کرزی، در جنوری سال 2004 در لویه جرگه اختصاصی دیگر، قانون اساسی جدید کشور پذیرفته شد. بااساس این قانون اساسی در اکتوبر سال 2004 انتخابات ریاست جمهوری بر گزار گردید. طوریکه قبلاً هم تصور میشد، حامد کرزی در رقابت با هفده نامزد دیگر با کسب 55,4 درصد آرا در انتخابات پیروز گردید. در اخیر در سپتمبر سال 2005 انتخابات شورای ملی و شورا های ولایتی هم بسر رسیدند. با شکل گیری ارگان های دولتی - قوای اجرایی، عدلی و تقنینیه - که تحت "وصایت بین المللی" و در حضور لخصر براهیمی، نماینده خاص سر دبیر سازمان ملل بوقوع پیوست، در واقع مسؤولیت نیرو های بین المللی در افغانستان نیز بپایان رسید. ولی عدم ثبات سیاسی ناشی از کاستی های نظام نیو لیبرالزم اقتصادی و تمرکز گرایی گسترده سیاسی در افغانستان منجر به دگر دیسی و مسخ - *deformation* - نظام سیاسی - اقتصادی کشور گردید. در نتیجه نیرو های بین المللی بدون بازنگری به "جریان فکری حاکم" در مورد افغانستان و بااساس فیصله های سازمان ملل، به حضور فعال نظامی و اقتصادی خویش ادامه دادند. در اخیر و پس از یک دهه سرمایه گذاری های هنگفت و تلفات انسانی عظیم، جامعه جهانی تصمیم اتخاذ کرد تا بر پایه یک "طرح مناسب سیاسی، نظامی و اقتصادی" مسؤولیت را به خود افغانها انتقال داده و خود در یک سطح دیگر و از طریق "توافقات استراتژیک" اهداف امنیتی و خواست های راهبردی خویش را دنبال کند. نظر به دشواری های حاکم در روند ثبات سیاسی و اقتصادی کشور، رهایی افغانستان از چتر "حمایت جهانی" نمی توانست آهسته و بی سر و صدا صورت گیرد. این امر میبایست بار دیگر با پشتیبانی یک طیف

گسترده کشور های ذیدخل و تعهد پذیری مجدد آنها در قبال آینده کشور و در هم آهنگی با دیدگاه های حکومت افغانستان بوقوع می پیوست.

3. حکومت کرزی بمتابۀ یگانه نماینده کشور

3.1. دشواری های نخستین

پیرامون "نظریه" دایر کردن کنفرانس بن دوم دست کم از سال های 2009 باینسو در همایش های سیاسی و اجتماعی جهانی در مورد افغانستان بحث و گفتگو جریان داشت. کشور های ذیدخل به شمول حکومت افغانستان در مورد نیاز سیاسی این نشست از نخستین روز با هم همصدا و همفکر بودند. ولی اختلاف نظر در مورد اشتراک کنندگان درون کشور منجر به آن گردید که "مدتی این مثنوی" با تاخیر روبرو گردد. تشتت سیاسی در درون کشور، عدم اپوزیسیون سازمان یافته در شورای ملی و بویژه "تعصب گرایی" مخالفین مسلح، در اخیر مقاومت گروه کرزی مبنی بر نقش انحصاری در ترکیب هیئت افغانی، همه ی این عوامل بر گزاری یک نشست هدفمند و تعهد پذیری ناشی از تصامیم آن را با دشواری های فراوان روبرو گردانیده بودند. چنانچه زمانیکه مسئله ی "گفتگو های سیاسی" با مخالفین مسلح در مسیر سال 2011 بدور از یک طرح هدفمند و عاری از شفافیت سیاسی اوج گرفت، تصور میرفت که جامعه ی جهانی دست کم "گروه طالب" را بمتابۀ یک حلقه ی پیمانکار در نشست دوم بن بپذیرد. ولی نظر به مخالفت های گروه های سیاسی درون کشور از یکسو و عدم پذیرش پیش شرط های سیاسی از قبیل "قانون اساسی" کشور و "مندرجات منشور حقوق بشر" از طرف "گروه طالب"، بالأخره مسئله اشتراک کنندگان در کنفرانس بن دوم به نفع "گروه کرزی" رقم زده شد. حکومت افغانستان خود را بمتابۀ "نمایندۀ مشروع" مردمان سرزمین هندوکش پیشکش نموده و ترکیب سیاسی هیئت افغانی را حق مسلم خویش دانسته و مطابق به آن عمل کرد. بالأخره اگر دروازه نشست بن دوم بر حق بروی "مخالفین مسلح" بسته ماند، گروه های دیگر سیاسی نیز از اشتراک مسقیم در نشست بن محروم گردیدند. ولی بخشی از نیرو های سیاسی کشور و بنیاد های جامعه مدنی توانستند همزمان در حاشیه ی نشست بن نظرات خویش را بگوش جهانیان برسانند. در مسیر جروبحث در مورد ترکیب هیئت افغانی، از جمله در اخیر بر بنیاد قرعه کشی که در مجلس نمایندگان افغانستان برگزار گردید، شاه گل رضایی و پروین درانی به نمایندگی از زنان، عنایت الله بابر فرهمند و شایسته باز ناصری به ریاست عبدالروف ابراهیمی، رییس مجلس نمایندگان افغانستان بحیث اعضای هیئت افغانی برای شرکت در نشست بن معرفی گردیدند.

مدیریت کنفرانس بین المللی را در بن افغانستان و ریاست آنرا به نمایندگی از افغانستان، حامد کرزی، رییس جمهور و زلمی رسول، وزیر امور خارجه کشور بدوش داشته و گیودو وستر ویله، وزیر امور خارجه جمهوری فدرالی المان به نمایندگی از بن کشور میزبان این نشست بود.

3.2. مواضع سیاسی حکومت کرزی

کرزی بیانات خویش را در دوبخش بترتیبی ارائه نمود که در بخش نخست نظر گذرا بر ده سال گذشته انداخت، یعنی زمانیکه به گفته او افغانستان به "بستر همکاری های جهانی برای تحقق اهداف مشترک" مبدل گردیده است. در بخش دوم بیانات خویش، رییس جمهور به دشواری های کنونی اشاره نموده و با اظهار آمادگی حکومتش در راه غلبه بر چالش های حاکم خواهان تداوم

همکاری بیشتر جهانیان در دست کم یک دهه ی بیشتر گردید. در اخیر وی دیدگاه خوش را درمورد آینده ی کشور ترسیم نمود. (1)

• دهه ی گذشته

از دیدگاه کرزی دهه گذشته برای افغانستان "فرصت ها، ترقی و آسایش در زندگی مردم را به اندازه ای مساعد ساخت که در تاریخ کشور" پیشینه ندارد. به نظر کرزی درین برهه تاریخی روند سیاسی فراگیری آغاز گردیده، "وحدت در بین افغان ها" ایجاد گردیده و در اخیر "بنیاد یک نظام کثرت گرا و دیموکراتیک" گذاشته شده است. (2) پس از آن کرزی بر مبنای این پایه های سیاسی دست آوردهای این دهه را شمرده، از جمله اظهار داشت که زنان افغان امروز جایگاه برحق شان را در جامعه افغانی بازیافته اند. به گفته وی "اکنون 20 فیصد ادارات ملکی، 27 فیصد پارلمان و 39 فیصد دانش آموزان در مکاتب و پوهنتون ها" را زنان تشکیل میدهند. افزون بر آن، طوریکه رییس جمهور ارائه داشت "پوشش خدمات اساسی صحی" بیش از 60 در صد جمعیت کشور را احتوا نموده و ثبت نام شاگردان به مکاتب امروزه 8,4 میلیون رسیده است. نظر به ارقام ارائه شده از طرف رییس جمهور امروز 60 در صد افغان ها تلیفون داشته، 50 شبکه تلویزیونی، 150 سنتیشن رادیو و بیش از 800 نشریه و گاهنامه در کشور فعالیت دارند. بطور خلاصه، از دیدگاه کرزی افغانستان از "یک حالت رقت بار ده سال قبل" به رشد چشمگیر اقتصادی دست یافته و میزان عواید ناخالص ملی کشور "تقریباً سه برابر افزایش یافته" است. (3)

➤ چالش های کنونی

کرزی در بخش دوم بیانات خویش اذعان میدارد که با وجود همه دست آوردها، چالش های کنونی ناشی از عدم ثبات سیاسی به "حدی گسترده و جدی اند که میتواند سمت پیشرفت را منحرف ساخته و دست آورد ها را به عقب برگرداند". به نظر وی "فقر و عقب ماندگی هنوز از چالش های عمده محسوب میشوند". از همه مهمتر، از دیدگاه رییس جمهور "دیموکراسی جوان" در کشور ضربه پذیر بوده و "مردم افغانستان هنوز به آرزوی شان برای داشتن نهاد های ملی نیرومند، موثر و پاسخگو نرسیده اند." (4) به نظر کرزی بزرگترین چالش ناشی میگردد از عدم ثبات سیاسی کشور که "باعث از دست رفتن زندگی یک تعداد زیادی از مردم ... و مانع پیشرفت... در ساحات بازسازی، اصلاحات، انکشاف و توسعه شده است". کرزی میا فزاید که "القاعده و سایر سازمان های تروریستی بدون شک شدیداً تضعیف شده اند. اما ابعاد وسیع منطقوی تهدید تروریزم به فراموشی سپرده شده و مشکل پناه گاهای تروریستان در خارج از افغانستان همچنان ادامه دارد." (5)

➤ چشم انداز آینده

کرزی در مورد آینده افغانستان میگوید: "ما میخواهیم افغانستان را به یک کشور با ثبات، دیموکراتیک و مرفه مبدل بسازیم، کشوریکه خانه امن و صلح آمیز برای تمامی افغانها بوده و روابط دوستانه و پر بار با همسایه های دور و نزدیک و با دیگران داشته باشد." (6). برای تحقق این دیدگا، کرزی میافزاید که "ما دست آوردهای ده سال گذشته را تحکیم بخشیده و به تلاش های

خود با تعهد و اراده قاطع ادامه می‌دهیم. سعی ما در راستای مبارزه با فساد به شکل موثر ادامه داشته و اصلاحات گسترده‌تر در نهاد های دولتی را به هدف بلند بردن کفایت، شفافیت و پاسخگویی تطبیق خواهیم کرد". افزون بر آن کرزی تعهد می‌سپارد که "پروسه انتقال مسؤلیت های امنیتی را طبق برنامه‌الی ختم سال 2014 میلادی تکمیل" مینماید. ولی در عین زمان وی از جامعه جهانی به خصوص متحدین کشور در سازمان ناتو می‌خواهد "تا آموزش و تجهیز نیرو های امنیتی افغان را به منظور ارتقای ظرفیت آنان ادامه داده و آنرا توسعه بیشتر بخشند تا نیرو های کشور توانایی دفاع از حاکمیت و حفاظت از شهروندان شان را داشته باشند." (7)

با در نظر داشت دورنمای دهه تحول بعد از سال 2014، به نظر کرزی "افغانستان به حمایت دوامدار مالی جامعه جهانی برای تحکیم دست آورد های ده سال گذشته و برای تامین امنیت فراگیر و اقتصاد پایدار کشور" همچنان نیازمند است. وی می‌افزاید: "برای اینکه روند انتقال امنیت و پیشرفت های اقتصادی افغانستان برگشت ناپذیر باشد، مردم افغانستان توقع دارند تا این کنفرانس بر تعهدات روشنی به این هدف تاکید نماید." بالآخره کرزی به نقش کشور های منطقه و جایگاه سیاسی - اقتصادی کشورش در رابطه با اوضاع منطقه اشاره نمود و باین باور است که " آینده افغانستان با لآخره به تحقق همگرایی اقتصادی منطقه که افغانستان مرکز آن به شمار می‌رود، بستگی دارد. موقعیت خوب افغانستان نقش کلیدی را من حیث پل ارتباطی برای ترانزیت، تجارت و پیوند کشور ها ایفا میکند" ازین جهت به نظر رییس جمهور افغانستان "یک افغانستان با ثبات، با امن و مترقی نه تنها آرزوی برحق افغان ها و دوستان بین المللی ماست، بلکه نیاز مبرم برای تامین امنیت و همگرایی ارزشمند اقتصادی منطقه نیز محسوب می‌گردد." (8)

در اخیر کرزی به نمایندگی از مردم افغانستان و با صحنه گذاشتن برمسؤولیت پذیری افغان ها از جامعه بین المللی خواست تا "به دیدگاه یک افغانستان صلح آمیز، مرفه و دیموکراتیک متعهد بمانند و برای تحقق این دیدگاه آنها را همراهی کنند".

4. اعلام مواضع کشور ها و بنیاد های ذیدخل

4.1.. بان کی مون، سردبیر سازمان ملل - پیاده کردن قانون سالاری -

بان کی مون، دبیر کل سازمان ملل متحد که شخصا در نشست اشتراک کرده بود نخست از همه باین نکته اشاره کرده که رهیافت جهانی پیرامون چگونگی نظام سیاسی - اقتصادی افغانستان - چار وناچار - دوباره به بن راه کشد. (9)

به نظر دبیر کل سازمان ملل کسب پیروزی ایجاب مینماید که همه همین حالا تا مدت طولانی دست بدست هم داده و همکاری نماییم. وی افزود که در روند صلح پایدار "اشتی و مصالحه" یک مسئله بنیادی است. به نظر بان کی مون، زمانیکه افغانستان خود بار مسؤلیت را بدوش میکشد، حکومت و پیمانکاران بین المللی می بایست در دور انتقالی با هدف توانمندی نکات غیر نظامی در محراق تلاش های شان، پشتیبانی های خویش را بیشتر سازند. به نظر وی گویا باید انکشاف و رشد اقتصادی، حکوت داری و گسترش موثر اداره ملکی در محراق توجه بیشتر قرار گیرند. برای رسیدن باین هدف، به نظر بان کی مون، حکومت باید از "اعتماد مردم" برخوردار گردد. جلب اعتماد مردم، به نظر دبیر کل سازمان ملل به نوبه خویش باین نکات وابسته میباشد:

➤ مبارزه با فساد اداری و قاچاق مواد مخدر،

➤ پیاده کردن حکومت قانون،

➤ بهبودی اوضاع حقوق بشر و

➤ تسریع بخشیدن به انکشاف اجتماعی و اقتصادی. (10)

بان کی مون در اخیر به بعد منظوقی افغانستان نیز اشاره کرده که افغانستان "جزیره" نبوده و همکاری های منظوقی برای افغانستان اهمیت بنیادی دارند. دبیر کل سازمان ملل در خطاب به کشورهای همسایه افغانستان (تاجیکستان، ازبکستان، ترکمنستان، ایران و پاکستان) گفت که "همکاری های شما در راه مبارزه با جنایات سازمان یافته، قاچاق مواد مخدر و در اخیر در راه مبارزه با شبکه ای دهشت افگنی" برای سر تا سر منطقه از اهمیت حیاتی برخوردار میباشد.

4.2 مواضع کشور های غربی - پشتیبانی گسترده در راستای ثبات سیاسی -

نخست از همه خانم کلینتن، وزیر امور خارجه ایالات متحده امریکا بر مبنای گزارش "صندوق بین المللی پول" اظهار داشته که افغانستان در مرحله انتقالی به منابع بیشتر اقتصادی نیازمند میباشد. ازینرو، به نظر خانم کلینتن از همه اولتر این نکته از اهمیت زیاد بر خوردار میباشد تا به هدف "اعظمی ساختن منابع و بکاربرد آن" یک راهبرد کارآ و گسترده طرح نمود. (11)

وزیر خارجه امریکا در قبال تعهد پذیری کشورش افزود که واشنگتن آمادگی دارد تا دوران طولانی در کنار مردم افغانستان از "مرحله انتقالی" بسوی رشد و ثبات پایدار پشتیبانی نماید. به نظر خانم کلینتن بر مبنای طرح مشترک نیرو های بین المللی، ایالات متحده امریکا و پیمانکاران او بر تعهدات خویش مبنی بر آموزش و مشوره به نیرو های دفاعی افغانستان پا بر جا باقی میماند. خانم کلینتن باز هم بر این نکته صحه گذاشت که کشورش، توام با نیرو های افغانی به پیگرد کسانی ادامه میدهد که خواستار پایان دادن به منازعه نبوده و یا دست به حملات ترورستی میزنند. در رابطه با انتخابات ریاست جمهوری سال 2014، به نظر وزیر خارجه امریکا جهانیان بایست در جهت نیرو مند ساختن بنیاد های دیموکراتیک، بشمول مطبوعات آزاد و روند پر توان انتخابات با قاطعیت پشتیبانی نمایند. (12)

گیدو وستر ویله، وزیر امور خارجه جمهوری فدرالی المان بحیث میزبان نشست بن دوم در خطاب به جامعه جهانی گفت: "پیام من برای جهان این است که ما افغانستان را فراموش نخواهیم کرد و ما احساس همبستگی دراز مدت" با افغانستان داریم. (13).

انگلا مرکل، صدراعظم آلمان به نوبت خویش به دست آوردها و همچنان کاستی های دهه قبل در افغانستان اشاره کرده که علیرغم دشواری ها "ما اکنون به مرحله ای رسیده ایم که مسولیت میتواند بر مبنای یک نسخه مشخص پا به پا" انتقال نماید. انتقال مسولیت به افغانها، به نظر خانم مرکل باز هم بر پایه "پیمانکاری و دیده بانی" استوار خواهد بود. (14)

به نظر ویلیم هیک، وزیر امور خارجه بریتانیای کبیر گرد همایی بن از همه مهمتر حامی این پیام پنداشته میشود که "دوستان افغانستان برای مدتی دراز ازین کشور پشتیبانی مینمایند". درین راه بریتانیای کبیر سهم خود را نیز در سال های آینده ادا نموده و خروج نیرو های بین المللی از افغانستان نباید به معنی پایان بخشیدن به "پشتیبانی" از افغانستان تعبیر گردد. (15) به نظر وزیر خارجه بریتانیای کبیر گرد همایی بن چارچوب همکاری های آینده - بعد از خروج نیرو های بین المللی در سال 2014 - بین افغانستان و جامعه جهانی را آماده میسازد.

جان برد، وزیر خارجه كانادا با سپردن تعهد همكاري و پشتيباني از افغانستان خواهان تلاش هاي بيشتري هم از حكومت افغانستان و هم از جامعه بين المللي گرديد. وي افزود كه كانادا سخت باين باور است كه در دوره "انتقالي و تحول" افغانستان تنها و تنها از طريق همكاري، مسؤليت پذيري و حسابدهي دوجانبه بين افغانستان و جامعه جهاني به پيروزي دست خواهد يافت. جان برد تعهد سپرد كه كشور ش در دور انتقالی و پس از آن به همكاري و پشتيباني خويش از افغانستان ادامه ميدهد. (16)

4.3. مواضع كشورهاي عضو گروه بريكس - افغانستان با ثبات بدون حضور نيرو هاي بين المللي -

كشور هاي روسيه، چين و هند هر يك به نوبت خويش از ديدگاه هاي منطقي و امنيتي در قبال نقش افغانستان اعلام مواضع كردند.

به نظر سرگي لاوروف، وزير خارجه روسيه فدرالي حضور گسترده كشورهاي جهان در كنفرانس بن دوم خود بيانگر اين نکته است كه افغانستان از دير زماني باينسو به يك "معضله بين المللي" و "كانون جهاني" مبدل گرديده است. لاوروف در ادامه بياناتش گفت "از انجاييكه افغانستان در همجوارى با كشور هاي متحد روسيه قرار دارد، براي ماسكو از اهميت بسزاي برخوردار ميباشد." (17) وزير خارجه روسيه افزود: "از ينگه افغانستان در دهه گذشته دست آوردهاي دارد، براستي كه جاي خوشي است". ولي از طرف ديگر، به نظر وي، "از ينگه ديناميزم انكشاف اوضاع در افغانستان منجر به "بي ثباتي" در سر تاسر اين كشور گرديده است، "فضاي خوشبيني را مكدر ميسازد". به نظر لاوروف كم شدن تدريجي و خروج نيرو هاي بين المللي از افغانستان بايد با افزايش "توانايي رزمي" قواي افغاني - هم از نگاه كمی و هم از نگاه كیفی - توام و جبران گردد. نيرو هاي افغاني بايد به جنگ افزار هاي معاصر با دقت كامل مجهز گردند تا آنها بتوانند از اين طريق به تنهائي عليه تروريستم و جنايات مواد مخدر مبارزه نمايند. وزير خارجه روسيه با صراحت اظهار داشت، كه آيساف، نيروي هاي حافظ صلح بين المللي بر مبنای فيصله هاي سازمان ملل توظيف گرديده اند، خروج اين نيروها نيزمى بايست بازهم توام با "حسابدهي" از طريق فيصله هاي شوراي امنيت بوقوع بپيوندد. وي شديداً با اين نظر به مخالفت پرداخت كه در عوض نيرو هاي آيساف "نوع ديگر نيرو هاي خارجي" جابجا گردد.

به نظر وزير خارجه روسيه، ماسكو در مسير دهه سال گذشته در تلاش هاي جهاني براي مساعدت به افغانستان به شكل فعال نقش داشته است. از جمله ماسكو يازده مليارد دالر امريكايي وام هاي گذشته را به افغانستان بخشیده است. روسيه در ترانزيت اكمالات براي آيساف تسهيلات زيادي فراهم نموده است. به گفته لاوروف روسيه به كمك هاي بشري، از جمله فرستادن چهل هزار تن گندم به افغانستان ادامه ميدهد. لاوروف تاكيد مينمايد كه كشورش در چارچوب ساختار هاي همكاري هاي منطقي براي انكشاف و سلامتي منطقه و افغانستان پشتيباني مينمايد. به نظر وي، ماسكو خواهان برگشت افغانستان به موقف "بيطرفي سياسي" بوده و درين مورد "رييس هاي جمهور روسيه و امريكا نيز به توافقات" رسیده اند. در اخير لاوروف همبستگي كشورش را با مردم افغانستان و پشتيباني ماسكو را از رييس جمهور كرزى و "گروه" او اعلام ميدارد. وي باين باور است كه تلاش هاي هماهنگ جهاني با حكومت افغانستان منجر به ظهور دوباره يك

"افغانستان صلح آمیز، مستقل و مرفه"، کشوری بدور از تروریزم و فاقد مواد مخدرگردیده است.
(18)

به نظر ملیا کریشنا، وزیر امور خارجه هندوستان افغانستان پس از "سی سال بحران سیاسی، قیادت بنیادگرایی و مداخلات نظامی" بالای خره در سال 2001 در کنفرانس بن اول به بازسازی سیاسی و اقتصادی کشور آغاز نمود. با وجود دست آوردهای سیاسی و اقتصادی در دهه گذشته، به نظر وی، افغانستان هنوز هم با چالش هایی روبرو دیده میشود. از همین نگاه برای غلبه بر این چالشها سپردن تعهدات و تصامیم به تنهایی بسنده نمی باشد. ازین جهت او خواست که تعهدات می بایست با منابع و پیاده کردن این تصامیم توام گردند. (19) وزیر خارجه هند در ادامه بیانات خویش افزود که با استفاده از تجارب تلخ تاریخی که افغانستان تنها گذاشته شد، باید تلاش شود تا در نشست های سران ناتو، پیمان اتلانتیک شمالی در شیکاگو و گردهمایی کشور های کمک کننده به افغانستان در توکیو، تصامیم لازم و در خور اوضاع سرزمین هندوکش اتخاذ گردد. به نظر کریشنا افغانستان اکنون با چهار دشواری دست و پنجه نرم مینماید:

➤ عدم امنیت

➤ کاستی های ساختاری حکومت داری

➤ معضله انکشاف و در اخیر

➤ کمبود سرمایه گذاری

برای غلبه بر این مشکلات افغانستان به کمک های مالی، دسترسی توام با امتیازات در بازار های جهانی و گزینش "یک رهبرد روشن" در راستای خودداری از برگشت این کشور به هرچ و مرج، جنگ های داخلی و تروریزم نیاز دارد. در واقع - به نظر کریشنا - افغانستان با همکاری همه کشور های پیمانکار به یک نوع "پلان مارشال" نیاز دارد. جامعه جهانی با بیرون کشیدن نیرو های خویش از افغانستان نه تنها باید مساعدت های خویش را کاهش دهد، بلکه برخلاف می بایست حجم این مساعدت ها باید هنوز هم بیشتر گردد. (20) درین رابطه وزیر خارجه هند دوباره تایید نمود که کشور او سهم مناسب خویش را درین راه ادا مینماید. کرشنا یاد آور گردید که مان موهان سینگه، نخست وزیر هند در سفر اش در ماه می همین سال در سخنرانی اش در پارلمان افغانستان تعهد نمود که حدود 500 میلیون دالر امریکایی کمک نماید، در حالیکه هند تا حال دست کم در حدود یک و نیم ملیارد دالر به افغانستان مساعدت نموده است. کریشنا در حالیکه به سرمایه گذاری انکشور در استخراج منابع طبیعی افغانستان در حدود ده ملیارد دالر امریکایی نام برد، اضافه نمود که هندوستان در بخش های مختلف آموزشی و صحی نیز پروژه های مثمر با افغانستان رویدست دارد.

از آنجاییکه افغانستان از جنگ های طولانی آلام زیادی را متقبل گردیده است، به نظر یانگ جیی شی، وزیر امور خارجه چین این یک وجیهه جامعه جهانی است تا از "افغانستان در راه ثبات و صلح" پشتیبانی نماید. یانگ افزود که جامعه جهانی می بایست از روند صلح و مصالحه ای حمایت کند که تحت رهبری و نظر خود افغانها بوده و به "استقلال، حاکمیت ملی و تمامیت ارضی

افغانستان" باید احترام گذاشت. خود مردم افغانستان، به نظر وی باید سر نوشت خویش را تعیین نمایند. (21)

به نظر یانگ صلح و ثبات در افغانستان برای منطقه و ماورای آن داری اهمیت حیاتی میباشد. آینده افغانستان بدست خود مردم این کشور است، ولی سر زمین هندوکش در راه پیروزی به پشتیبانی جهانی سخت نیاز دارد. چین بمثابه یک همسایه دوست افغانستان و عضو متعهد بین المللی، در راستای روند بازسازی افغانستان - به گفته وزیر خارجه چین - "نقش فعال" بازی نموده است. در کنار مساعدت های گذشته، حکومت چین در همین سال تصمیم گرفت که در "حدود 150 میلیون یو ان"، واحد پولی چین به افغانستان کمک نماید. باز هم به گفته یانگ، چین از پروژه های منابع طبیعی، حمل و نقل، انرژی، زیر بنا ها و دیگر بخش ها در افغانستان پشتیبانی مینماید. از انجاییکه مردم افغانستان خواهان صلح و ثبات، انکشاف و استقلال خویش اند، "ما در راه تحقق این ارما نهی مردم افغانستان با جامعه جهانی" همکاری خواهیم نمود. (22)

4.4. مواضع کشور های عربی - مصالحه و آمیزش تمام اقشار جامعه -

شهزاده عبدالعزیز بن عبدالله بن عبدالعزیز، معین وزارت خارجه عربستان سعودی از همه اولتر اظهار داشت که در جهت غلبه بر دشواری ها، پادشاهی عربستان سعودی از "هیچ نوع مساعدت به مردم افغانستان" دریغ نکرده و دریغ نمی نماید. عربستان تلاش نموده تا تمام بخش های مردم افغانستان را گرد آورده تا از طریق تفاهم و گفتگو با هم کنار آیند. به نظر عبدالعزیز برای دسترسی به ثبات، امنیت و رفاه، افغانستان به یک راه حل سیاسی صلح آمیز نیاز دارد که به همکاری و پشتیبانی جهانیان تمام اقشار جامعه افغانی در آن سهیم باشند. درین راه بویژه مهم تلفی میگردد که نیروهای میانه رو و کسانیکه دهشت افگنی را رد مینمایند درین روند "مصالحه ملی" سهیم گردند. به گفته معین وزارت خارجه عربستان سعودی، کشور وی آمادگی دارد تا مردم افغانستان در "یک کشور متحد، عاری از منازعه و تروریزم و در همزیستی و صلح با همسایگان خویش" بسر برند. (23)

به تایید از مواضع نماینده عربستان سعودی، خالد بن محمد العطیة، وزیر امور خارجه قطر به نوبه خود بر اهمیت انکشاف و پیشرفت در افغانستان صحه گذاشته و اضافه نمود که در روند صلح "نباید هیچ گروه مهم افغانستان" منزوی گردد. از همین جهت - به نظر وی - به هدف یک راه حل پایدار در افغانستان نیاز به گفتگوی گسترده با همه دیده میشود. به نظر خالد این کوتاه ترین راهیست برای "افغانستان جدید". تنها ازین طریق میتواند تلاش های جامعه جهانی "منجر به صلح و ثبات در افغانستان" گردد. (24)

4.5. مواضع کشور های همسایه - تشدید همکاری های منطقه ای -

علی اکبر صالحی، وزیر امور خارجه ایران نخست از همه حمایت کشورش را از "ابتکار عمل ها در کنفرانس های بین المللی برای ایجاد ثبات، امنیت و توسعه در افغانستان" اعلام داشت. وی یاد آور گردید که ایران در اولین کنفرانس بین المللی افغانستان در بن نقش مهمی بازی نموده است. (25) صالحی در ادامه سخنانش گفت که تهران "همچنان از هیچ کوششی برای تقویت ثبات و توسعه در افغانستان دریغ نخواهد کرد". وی افزود که کشور او همچنان و بصورت فعالانه به نقش خود در بازسازی افغانستان ادامه میدهد. در مورد طرح خروج نیرو های بین المللی از

افغانستان، صالحی مواضع تهران را روشن کرده و چنین گفت: "جمهوری اسلامی ایران قویاً از انتقال امور امنیتی افغانستان به دستگاه نظامی ملی و پولیسی این کشور و از خروج نیروهای خارجی استقبال می کند". او افزود که "ما معتقدیم که چالش های امنیتی نمی تواند، توسط ابزار نظامی حل شود."

وزیر خارجه ایران بر این نکته تاکید نمود که "افغانستان کشور برادر، دوست و همسایه ایران" بوده و "ثبات و امنیت این کشور برای جمهوری اسلامی ایران دارای اهمیت فراوانی است". بر همین اساس ایران - به گفته صالحی - "خود نیز بارها مبتکر اجلاس های منطقه ای نظیر اجلاس همسایگان و نشست های چندجانبه بوده است". به نظر آقای صالحی استقرار امنیت و آرامش در افغانستان مبتنی بر ضرورت تقویت همکاری های منطقه ای به خصوص با محوریت همسایگان افغانستان ممکن خواهد بود. (26) وزیر خارجه ایران بار دیگر "نسبت به اقدامات غرب برای ادامه حضور نظامی در افغانستان" هشدار داد. (27)

همراه خان ظریفی، وزیر امور خارجه تاجیکستان نخست نشست بن را یک گام مهم در راه استقرار صلح، ثبات و امنیت خواند. به نظر وی در جهت تامین صلح و آرامش در افغانستان می بایست "همکاری های منطقی" در محراق تلاش های گسترده قرار گیرد. (28) آقای ظریفی یاد آور گردید که درین راستا "کنفرانس منطقی همکاری های اقتصادی" که قرار است در ماه مارچ سال 2012 در دوشنبه، پایتخت تاجیکستان دایر گردد، میتواند نقش بسزایی بازی نماید. به نظر وزیر امور خارجه تاجیکستان در راه استقرار صلح و آرامش، توأم با تلاش های گسترده مردم افغانستان باید از پروژه های فرامرزی در راستای تقویه زیر بنا های اقتصادی پشتیبانی کرد.

4.6. مواضع نهاد های جامعه مدنی افغانستان - رعایت حقوق بشر و عدالت اجتماعی -

نظر به اهمیت خاصی که بنیاد های جامعه مدنی به روند صلح و در رابطه به کنفرانس بن دوم قایل بودند، بتاريخ 20 سپتمبر سال 2011 نمایندگان این بنیاد ها در کابل گرد آمده و روی خواست ها و مواضع جامعه مدنی به گفتگو نشستند. بنا بر همین توافقات نمایندگان 34 بنیاد جامعه مدنی در نشست دوم خویش بتاريخ دوم و سوم دسمبر در بن اعلام مواضع کردند. (29)

به نظر بنیادهای جامعه مدنی افغانستان با در نظر داشت "فرصت های از دست رفته" دولت افغانستان و جامعه بین المللی باید با یک دید مشترک "تلاش های همه جانبه را در راستای امنیت و ثبات در افغانستان و منطقه متمرکز سازند تا شهروندان افغانستان دیگر طعمه آشوب و تروریسم و آشوبگرایی های منطقی نگردند." (30) در اعلامیه نهاد های جامعه مدنی افغانستان تذکر میرود که: " دولت جمهوری افغانستان تلاش نماید تا ظرفیت های کاری خود را در راستای مدیریت بحران، مبارزه با فساد، عرضه خدمات اجتماعی و توسعه، تقویه پروسه ها و نهاد های دموکراتیک، حمایت از آزادی های اساسی و رسانه ها، تعمیم ارزش های حقوق بشری، ختم فرهنگ معافیت، و قانون گریزی، تامین حق و عدالت و کاهش هرچه بیشتر آسیب پذیری های مردم (به خصوص قر بانیان ظلم و بیعدالتی) ارتقا بخشد، تا اعتماد مردم نسبت به نظام حکومت شان بیشتر گردد." (31) نهاد های جامعه مدنی افغانستان از جامعه بین المللی خواستند تا به جای حمایت از افراد و گروه های وابسته و مشخص، نهاد ها، بویژه نهاد های دموکراتیک و جامعه

مدنی را تقویه نموده و تلاش های خویش را بر نظام سازی متمرکز سازد. نهاد های جامعه مدنی پیشتیبانی خویش را با در نظر داشت نکات آتی از روند صلح و ادغام مجدد اعلام داشت:

• رعایت حقوق بشر و حقوق زنان،

• عدالت اجتماعی،

• خواست قربانیان جنگ و در اخیر

• ارزش های پذیرفته شده دینی، ملی و بین المللی

در اخیر نهاد های جامعه مدنی اظهار امید واری کردند تا در نشست بن دوم "زمینه تلاقی دیدگاه های دولت جمهوری افغانستان با دیدگاه های جامعه بین المللی و جامعه مدنی افغانستان برای مردم و کشور افغانستان فراهم گردد." (32)

در کنار کنفرانس بن دوم زنان افغان هشدار دادند که جامعه جهانی نباید به معاملاتی تن دهد که "سبب پایمال شدن حقوق زنان و ازدست رفتن دستاوردهایی شود که زنان افغان در ده سال گذشته به دست آورده اند." (33) به نظر شاه گل رضایی، نماینده ولایت غزنی در مجلس نمایندگان و یکی از اشترک کنندگان در نشست بن دوچیز منجر به نگرانی زنان افغان شده است: "یکی پروسه انتقال مسوولیت های امنیتی و دیگر مصالحه با طالبان". لطیفه سلطانی، مسوول بخش حقوق زنان در کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان به نوبت خویش خواست که در نشست بن دوم "نه تنها بر حفظ دستاوردهای ده سال گذشته تاکید شود، بلکه تعهدات جدیدی نیز در راستای تقویت موقف زنان صورت گیرد تا زنان افغان، یک بار دیگر، قربانی معاملات سیاسی نشوند." (34)

5. نتایج کنفرانس بن دوم – تایید اصل حاکمیت ملی، احترام به قانون اساسی و انکشاف پایدار -

در اعلامیه اخیر کنفرانس بن دوم، هدف این گرد همایی در تجلیل بنیاد همکاری میان افغانستان و جامعه جهانی و تجدید تعهدات متقابل با آینده با ثبات و شگوفای مردم افغانستان فورمله میگردد. (35) در اعلامیه اضاقه میگردد که افغانستان و جامعه بین المللی در کنار همدیگر در "ده سال گذشته به پیشرفت های بزرگی که با هیچ دوره ی قبل از آن در تاریخ افغانستان قابل مقایسه نیست"، نایل گردیده اند. بتاسی از همین اعلامیه، افغانستان و جامعه جهانی به صورت رسمی موافقه مینمایند که "مشارکت تاریخی شان را از انتقال تا دهه ی انکشاف (2015-2024) تعمیق داده و توسعه بخشند". در اعلامیه کنفرانس بن تعهدات متقابل بین افغانستان و جامعه جهانی تحت چهار نکته توضیح میگرددند: حکومت داری، امنیت، انکشاف اقتصادی و اجتماعی و در اخیر همکاری های منطقی.

• حکومت داری :

در بخش حکومت داری، افغانستان تعهد مینماید که آینده نظام سیاسی کشور بر اصول "کثرت گرایی" و قانون اساسی افغانستان استوار خواهد بود. افزون بر آن افغانستان خود را مکلف میداند که راه ایجاد یک جامعه دموکرتیک و با ثبات مبتنی بر حاکمیت قانون و آزادی های اساسی

شهروندان آن منجمله برابری زن و مرد را ادامه دهد. افغانستان بار دیگر پابندی خود را به مسوولیت هایش در قبال حقوق بشر بین المللی اعلام می کند.

اشتراک کنندگان کنفرانس اذعان می دارند که برای ایجاد یک جامعه دموکراتیک پیش از همه افغانستان نیاز دارد تا کار را در "جهت قوی تر ساختن نهادهای دولتی و بهتر ساختن حکومت داری، منجمله از راه اصلاحات در نهادهای امنیتی، شامل نیروهای موثر ملکی پولیس در سراسر کشور ادامه دهد". (36) تقویت و بهتر ساختن روند انتخابات افغانستان گام کلیدی به سوی دموکراتیزه کردن کشور خوانده میشود. در اخیر اشتراک کنندگان بر نقش سازمان ملل در راه ثبات و صلح صحه میگذارند.

• امنیت:

در بخش امنیت، اشتراک کنندگان در کنفرانس از تصمیم مردم افغانستان در جهت مبارزه با تروریسم و افراط گرایی، گرفتن مسوولیت تامین امنیت و حفاظت سرزمین شان استقبال می نمایند. همچنان از اینکه روند انتقال آغاز گردیده است و افغان ها مسوولیت کامل امنیت کشورشان را تا پایان سال 2014 بر دوش میگیرند، باز هم در اعلامیه استقبال میگردد. در اعلامیه تاکید میگردد که حمایت بین المللی از نیروهای ملی امنیتی افغانستان پس از سال 2014 نیز نیازمبرم به تداوم دارد. به منظور کمک به نیروهای ملی امنیتی افغانستان، جامعه جهانی با قوت تمام تعهد می کند که "که آموزش، تجهیز، تمویل و توسعه ی توانمندی های لازم این نیروها پس از پایان مرحله انتقال" نیز ادامه خواهد یافت. جزییات همکاری های نظامی و الزامات مالی ناشی از آن در نشست سران کشور های ناتو، پیمان اتلانتیک شمالی در ماه می سال 2012 در شیکاگو تدوین میگردد. اشتراک کنندگان اذعان میدارند که تروریسم مهمترین تهدید برای امنیت و ثبات افغانستان بوده که صلح و امنیت جهانی را نیز با خطر مواجه میسازد. نظر به ابعاد منطقه یی تروریسم و افراط گرایی، از جمله پناه گاه های ترورستان نیاز به "همکاری صادقانه و ثمر بخش" در سطح منطقه دیده میشود. اشتراک کنندگان با قاطعیت اعلام میدارند که " هرگز اجازه نخواهیم داد تا افغانستان بار دیگر پناهگاه امنی برای تروریسم بین المللی شود". (37) در رابطه با روند صلح اشتراک کنندگان بر "ضرورت یک راه حل صلح آمیز" در افغانستان تاکید می نمایند. به نظر اشتراک کنندگان کنفرانس روند صلح باید تحت رهبری افغانها "فراگیر بوده و از منافع مشروع تمام مردم افغانستان، بدون در نظر داشت جنسیت و جایگاه اجتماعی آنها نمایندگی کند." نظر با اعلامیه روند صلح باید در بر گیرنده این اصول باشند:

➤ تایید مجدد اصل حاکمیت ملی، استقلال و یکپارچگی افغانستان،

➤ محکوم کردن خشونت،

➤ قطع رابطه با تروریسم،

➤ احترام به قانون اساسی افغانستان، منجمله ماده های مرتبط با حقوق بشر و مخصوصاً حقوق زنان .

از همه مهمتر اینکه کشورهای منطقه باید این روند را مورد احترام قرار داده و از نتایج آن حمایت نمایند. در این صورت - نظر به اعلامیه - روند صلح از "حمایت کامل جامعه جهانی" نیز برخوردار خواهد گردید.

• انکشاف اقتصادی و اجتماعی

در بخش انکشاف اقتصادی و اجتماعی جامعه جهانی اعلام میدارد که با افغانستان در "زمینه دستیابی به هدف خودکفایی و رفاه از طریق توسعه منابع انسانی و معادنش، و راهش به سوی رشد پایدار و متوازن و بالارفتن معیارهای زندگی" هم نظر میباشد. در مقابل افغانستان خودرا مکلف میداند که اصلاحات را عملی نموده و به تعهدات خویش، از جمله "تقویت اداره مالی عامه شفاف و حساب ده و بهترساختن ظرفیت های اجرایی بودجه" عمل مینماید. اشتراک کنندگان از دعوت حکومت به منظور برگزاری کنفرانس وزرا در ماه جولای سال 2012 در توکیو استقبال مینمایند. هدف کنفرانس توکیو عیار ساختن مساعدت های اقتصادی بین المللی و هماهنگی آن با "استراتژی انکشاف پایدار افغانستان، منجمله موثریت کمک ها و همکاری های اقتصادی منطقه یی" خوانده میشود.

اشتراک کنندگان کنفرانس اذعان می دارند که "یک اقتصاد پویای مبتنی بر بازار در افغانستان مستلزم انکشاف عرصه خدمات رقابتی، به شمول نظام مالیاتی با ثبات و رسیدن به همگرایی منطقه یی" میباشد. جامعه جهانی ازین جهت در راستای "ایجاد و افزایش زیرساخت ها و چارچوب های حقوقی مرتبط به منظور انکشاف تجارت و ترانزیت" تعهد میسپارد. در اخیر در اعلامیه کنفرانس تایید میگردد که "جلب سرمایه گذاری خصوصی، به شمول منابع بین المللی" برای فعال ساختن ظرفیت های اقتصادی افغانستان از "اولویت های کلیدی" بر خوردار میباشد.

• همکاری های منطقی

اشتراک کنندگان کنفرانس معتقد هستند که "افغانستان با ثبات و مرفه فقط در یک منطقه یی با ثبات و مرفه قابل تصور است". ازین نگاه اشتراک کنندگان بر این دیدگاه افغانستان صحه میگذارند که "منافع استراتژیک واقعی... در ایجاد مناسبات قوی و پایدار دو جانبه و چند جانبه با همسایگان دور و نزدیک نهفته است". (38) در اعلامیه کنفرانس بن دوم از نتایج کنفرانس استانبول برای افغانستان (امنیت و همکاری در قلب آسیا)، که در 2 نوامبر سال 2011 در استانبول برگزار شد، استقبال می گردد. جهانیان بویژه از ذکر "اصول مربوط به تمامیت ارضی، استقلال، عدم مداخله و حل صلح آمیز منازعات" به عنوان گام با ارزشی در جهت اعتمادسازی بیشتر و همکاری در منطقه «قلب آسیا» حمایت خویش را اعلام میدارند. در اخیر جامعه جهانی تایید مینماید که "روند جاری انتقال که در سال 2014 قرار است پایان یابد، باید با دهه انکشاف دنبال گردد". درین دهه افغانستان باید استقلال خود را از «راه تقویت یک دولت کارآ و پایدار تحکیم نماید که در خدمت مردم باشد».

6.1. طرح کلی رهایی افغانستان از "حمایت جهانی"

کنفرانس بن دو، دست کم از نگاه نظری و آن هم در نطفه منجر به رهایی افغانستان از پوشش "صیانت جهانی" گردید. البته این گرد همایی که در قدم نخست چارچوب سیاسی مسئولیت پذیری افغانستان را تهیه دید، توسط نشست های شیکاگو - در ماه می سال 2012 - و توکیو - در ماه 2012 - ، بمثابة اجزای "نظامی" و "اقتصادی"، طرح کلی رهایی افغانستان تکمیل گردید.

طرح کلی رهایی افغانستان از "حمایت بین المللی"		
نشست سیاسی کنفرانس بن دوم در سپتامبر سال 2011	نشست نظامی جلسه سران ناتو در شیکاگو در می سال 2012	نشست اقتصادی جلسه کشور های کمک کننده در توکیو در جون سال 2012

با حفظ تفاوت های سلیقه یی و ملحوظات سیاسی، کشور های ذیدخل در کنفرانس بن دوم با یک صدا از رهایی سر زمین هندوکش از «حمایت جهانی» استقبال کردند. افزون بر آن جامعه جهانی روی این نکته صحه گذاشت که "امنیت و صلح پایدار" در افغانستان با ثبات اوضاع و مبارزه با تروریسم و قاچاق مواد مخدر در منطقه پیوند ناگسستنی دارد. درین مورد که مسوولیت پذیری سیاسی حکومت افغانستان در قبال بر قراری امنیت باید با تدابیر لازم و درخور اوضاع نظامی و اقتصادی کشور افغان ها همراهی گردد، جامعه جهانی از همسویی ویژه بر خوردار بود؛ البته جامعه جهانی بر نیاز تدابیر پیرامونی، نه تنها در دوره انتقالی تا پایان سال 2014، بلکه بیشتر از آن در مسیر دهه پسا خروج نیرو های خارجی تا سال 2024 نیز صحه گذاشت. با در نظر داشت گذشته تاریخی در دهه قبل از آن، که ناشی از علایق مبارزه مستقیم امریکاعلیه تروریسم بین المللی و حفظ اهداف راهبردی غرب خوانده میشود، نشست های بعدی نظامی و اقتصادی بازم تحت سر پرستی و ریژی غرب در شیکاگو و توکیو برگزار گردیدند.

• تدابیر نظامی در نشست عالی سران کشور های عضو ناتو در شیکاگو

بتاریخ 20 و 21 ماه می سال 2012 نشست عالی سران کشور های عضو ناتو، پیمان اتلانتیک شمالی در شیکاگو، یکی از شهر های بزرگ ایالات متحده امریکا برگزار گردید. گرچه که رهبران کشور های عضو درین نشست در رابطه با گذشته ها بر استراتیژی سیاسی و نظامی این پیمان صحه گذاشتند، ولی طرح خروج قوای 49 کشور جهان، از جمله 28 کشور عضو ناتو از افغانستان در محراق جر و بحث های این گرد همایی نظامی قرار داشت. (39) در اعلامیه شیکاگو تذکر میروود که بتاسی از توافقات "نشست عالی لژبن" و کنفرانس بن دوم "برگشت ناپذیری انتقال مسوولیت از نیرو های کمکی بین المللی حافظ صلح (ایساف) به نیرو های امنیتی ملی افغانستان تا

آخر سال 2014" نهایی می‌گردد. پس از آن "نیرو های امنیتی ملی افغانی قوماندانی کامل امنیت را در سطح ملی" بر دوش خواهند داشت.(40)

با تصمیم نهایی در مورد بر نامه خروج نیرو های خارجی تا اواخر سال 2014 از افغانستان، غرب با شیوه مبارزه علیه تروریسم نوع "گروه محافظه کاران جدید" امریکا که با حضور و نقش رزمی نیروهای ناتو همراه بود، خط فاصل کشید. ولی از طرف دیگر با چشم انداز همکاری های مورد نیاز از قبیل آموزش نیرو های امنیتی افغانی و تعهد تمویل نسبی آن و همچنان با طرح " قطعات محدود امریکایی" در افغانستان و بکاربرد روز افرون هوا پیما های بدون سرنشین، « مبارزه علیه تروریسم بین المللی» به یک سطح بلندتر ارتقا نمود. در عین زمان با "افغانیزه کردن" مبارزه علیه دهشت افگنی در جنوب آسیا و طرح "نیرو های کوماندویی" اهمیت استراتژیک افغانستان بیشتر گردید. سهم افغانستان برای تامین هزینه نظامی پس از سال 2014 را کرزی در نشست شیکاگو 500 میلیون دالر امریکایی رقم زد. در حالیکه هزینه نظامی افغانستان، نظر به گفته راسموسن، دبیر کل ناتو در دهه "تغییر" سالانه به 4 میلیارد دالر بالغ خواهد گردید.(41) باز هم نظر به طرح نظامی سهم کشور های غربی بصورت آهسته سالانه کمتر شده و در مقابل باید این کاهش توسط افزایش سهم افغانستان تلافی گردد. با چشم انداز کساد بزرگ در آهنگ انکشاف اقتصادی کشور، افغانستان توانایی کشیدن این بار سنگین را نخواهد داشت. ولی اگر کشور فاقد این توانایی هم نباشد، تهیه نمودن هزینه هنگفت نظامی به بهای کاهش هزینه های بخش های امور صحتی و آموزشی صورت خواهد گرفت.

• تدابیر اقتصادی در نشست کنفرانس کشور های کمک کننده در توکیو

در هشتم ماه جولای سال 2012 نمایندگان هفتاد کشور جهان و سازمان بین المللی در توکیو، پایتخت جاپان گرد آمدند و تعهدات مالی جدید غیر نظامی رادر قبال افغانستان اعلام نمودند. (42) شرکت کنندگان درین نشست تعهد کردند که که شانزده میلیارد دالر امریکایی تا سال های 2015 و 2016 در اختیار افغانستان قرار دهند. بیشترین سهم را در کمک های تازه ایالات متحده امریکا، جاپان، آلمان فدرال و بریتانیای کبیر بر دوش گرفتند.(43) جامعه جهانی در نشست توکیو تعهدات مالی غیر نظامی خویش را با سه پیش شرط پیوند زد:

- بهبود بخشیدن وضع حکومت داری و بهبود مدیریت مالی،
- مبارزه موثر با فساد اداری و در اخیر
- تضمین انتخابات آزاد و منصفانه ریاست جمهوری و شورای ملی، حاکمیت قانون و صیانت حقوق بشر، بویژه حقوق زنها.

طرح این شرایط بیانگر آن است که جامعه جهانی از حکومت داری گروه کرزی نا راضی بوده و خواهان حکومت داری بهتر و بهبودی مدیریت مالی می باشد.

6.2. کشور های غربی در تباین و همچشمی با گروه بریکس

در نشست بن از یکطرف زمینه آن میسر گردید، تا کشور های دیدخل در راستای انتقال مسوولیت تدابیر سیاسی شان رادر جهت یک راهیافت مشترک بین خود هم آهنگ ساخته و از طرف دیگر

این راهیافت را با دیدگاه های افغانی و مسوولیت پذیری افغانها همنا و همسو سازند. ازین نگاه دیدگاه های افغانی در مورد چگونگی تکامل اوضاع در افغانستان و منطقه برای جامعه جهانی از اهمیت بنیادی برخوردار بود. ولی حکومت افغانستان تحت رهبری گروه کرزی مانند گذشته ها به کلی گویی های لفظی پناه برده و بر عمل کردهای های سیاسی - اقتصادی خویش توأم با کاستی های نظری تاکید نمود. باینترتیب گروه کرزی بار دیگر "فرصت نسبی تاریخی" را از دست داد تا بر مبنای یک طرح درخور کشور پسا منازعه بر چالش های سیاسی و دشوار های اقتصادی حاکم غلبه نماید.

با وجود تفاوت هاب سلیقه یی، کشور های غربی باین نتیجه رسیده اند که تکامل اوضاع به مرحله ای رسیده است که "مسوولیت" میتواند بر مبنای یک طرح مشخص سیاسی، نظامی و اقتصادی به خود افغان ها انتقال داده شود. در راه صیانت دست آوردهای دهه گذشته و حفظ ثبات نسبی کشور در آینده، غرب تعهد مینماید که تا مدت زیادی بر پایه "پیمانکاری و دیدبانی" از تلاش های سیاسی افغانستان پشتیبانی و نیرو های دفاعی کشور را تقویه نموده و به مساعدت های انکشافی خویش ادامه دهد. درینجا غرب با صراحت تمام از افزایش روز افزون سهم خود افغان ها در راستای غلبه بر دشواری های سیاسی، معضله امنیتی و کاستی های اقتصادی سخن میزند. درعین حال غرب بدون شک و تردید، پس از خروج نیرو های جنگی اش از افغانستان تا سال 2014، دوباره بر نیاز حضور نظامی، ولو که با شدت کمتر و توظیف نوع دیگر، صحنه میگذارد. هویدهست که الزامات این پدیده در حفظ اهداف راهبردی و پیاده کردن ملحوظات امنیتی خود غرب ارائه میگردد.

کشور های عضو بریکس با این مواضع غرب تا نیمه راه همراهی نموده و ازین جهت روسیه، چین و هند - با وجود تفاوت های کم و بیش نسبی بین خود شان - از یک افغانستان با ثبات و عاری از خطرات تروریزم هواداری مینمایند. این کشور ها به نوبت خویش سهم اقتصادی و لو کوچک خویش را در رابطه به دست آوردهای دهه پیش بر رخ جامعه جهانی کشیده و دوباره تعهد میسپارند که درین بخش افغانستان را همراهی خواهند کرد. ولی با درمیان کشیدن اعاده "حاکمیت ملی" و برگشت به موقف تاریخی "عدم انسلاک" دولت افغانستان، این کشور ها با حضور دایمی نیرو های خارجی" در سر زمین هندوکش - تحت هر نام و نشانی که باشد - به مخالفت میپردازند. اندری آوتیسیان، سفیر روسیه در کابل بین حضور نیرو های خارجی برای آموزش و حضور دایمی نیرو های خارجی با صراحت کامل تفاوت قایل میگردد. سفیر روسیه در کابل در یک گفتگو با هارون نجفی، خبر نگار بی بی سی در کابل - در ماه نومبر سال 2012 - میگوید: " اگر حضور امریکایی ها برای آموزش نیرو های امنیتی افغان باشد، ما نمیتوانیم مخالف آن باشیم. این کاری است که ما هم آنرا انجام میدهم". ولی آوتیسیان همزمان "پایگاه دایمی امریکا" را نه تنها برای روسیه بلکه برای "تمام همسایه های افغانستان نا راحت کننده" میخواند. (44) حضور نظامی درازمدت غرب در "قلب آسیا" با طرح های "پیمان شانگهای" و راهیافت تاثیرگذاری بر ساختار های سیاسی و اقتصادی کشور های آسیای مرکزی در تضاد دیده میشود. کشور های عضو بریکس با این سیاست دوگانه خویش از یک طرف با "گرگ به دنبه خوردن" مشغول بوده و از طرف دیگر با "چوپان" گویا گریه میکنند. چنانکه هویده است اولین کشور ی که "مواضع عدم انسلاک" افغانستان را پایمال نمود، اتحاد جماهیر شوروی، سلف کشور روسیه فدرالی بود که با بیشتر از یک صد هزار نیرو ی مسلح در سال 1979 سرزمین هندوکش را با خاک یکسان کرد.

کشورهای هندوستان و چین با وجود همسویی با روسیه در بسیاری از نکات استراتژی، با در نظر داشت نقش روز افزون شان در "جهانی شدن پسا امریکا" به منابع زیر زمینی افغانستان و استخراج آن به ثبات سیاسی و تحکیم امنیت درین کشور بیشتر نیاز دارند؛ اگرچه روسیه به نوبت خویش ثبات سیاسی و عدم تروریزم در افغانستان را با خواسته های کشور های هم پیمان جنوبی اش، یعنی جمهوریت های آسیای مرکزی پیوند میزند.

6.4. کشور های منطقه - در حسادت سیاسی و تداوم جنگ های نیابتی -

کشور های عربی و همسایه گان نزدیک افغانستان، که در ایتلاف های گوناگون نوع خود شان با کشور های ذیدخل دیگر قرار دارند، با وجود هم چشمی های سیاسی و مذهبی شان، ثبات سیاسی افغانستان و منطقه را باهم گره میزنند. درین راه و تا این جا این گروه از کشور های ذیدخل با کشور های غرب و کشور های عضو گروه بریکس همسو گام بر میدارند. در حالیکه به نظر کشور های عربستان سعودی و قطر افغانستان به یک راه حل سیاسی نیاز دارد که در آن "تمام اقتشار جامعه افغانی" سهم داشته باشند؛ در تفاوت با قطر، وزیر خارجه عربستان سعودی خواهان سهم گیری "میان راه ها" و کسان می باشد که "تروریزم" را رد مینمایند. ولی در راه "حل ساسی"، هر دو کشور در تفاوت با کشور های ذیدخل دیگر در بخش "احترام به قانون اساسی افغانستان، منجمله ماده های مربوط به "حقوق بشر و حقوق زنان" خاموشی اختیار مینمایند. درینجا است که افغانستان باید در «گفتگو» هایی که با "گروه طالب" در قطر متصور است، با پیش شرط هایی از قبیل "پذیرش قانون اساسی و حقوق بشر"، تقبیح تروریزم و دوری از آن، با آگاهی و درایت سیاسی بر خورد نماید. در رابطه با حضور دراز مدت نیرو های خارجی متشکل از کشور های غربی، در حالیکه کشور های عربی نه تنها مشکلی ندارند، بلکه بر خلاف - نظر به همکاری های نظامی خود شان با غرب - نقش هر چه بیشتر این نیرو های را - بویژه در رابطه با محاصره نظامی ایران - لازمی میدانند. درینجا ایران دوباره اعلام مواضع کرده است که نه تنها از "خروج نیرو های خارجی" از افغانستان استقبال مینماید، بلکه وزیر خارجه ایران نسبت به اقدامات غرب برای ادامه حضور نظامی در کشور همسایه هشدار میدهد. در اینجا ایران با حلقه گروه بریکس همنا دیده میشود.

عدم حضور پاکستان در کنفرانس بن دوم، زاده یک روند پیچیده و دراز مدت سیاسی در روابط پاکستان و امریکا محسوب میشود. بویژه پس از کشته شدن اسامه بن لادن، رهبر شبکه دهشت افکن القاعده - در دوم ماه می سال 2011 - تنش های سیاسی و نظامی بین واشنگتن و اسلام آباد بیشتر گردید. اینکه بارک اوباما بدون "اطلاع قبلی" به استخبارات پاکستان به تنهایی بقتل رهبر القاعده در ایبیت آباد، در چند کیلومتری اسلام آباد و در چند صد متری "قشله مهم نظامی و آموزشی" پاکستان موفقانه دست زد، نظامیان پاکستانی را در برابر معمای حل ناشدنی قرار داد. نخست از همه شجاع الدین پاشا، رهبر استخبارات نظامی پاکستان - ISI - و همچنان جنرال اشفاق پرویز کیانی، رهبر نظامی آنکشور نمی توانستند اعتراف کنند که از حضور اسامه بن لادن درین منطقه مطلع بودند. باین ترتیب "حیثیت" دستگاه استخباراتی آنکشور، که یکی از سازمان های موثر و بزرگ جاسوسی محسوب میشود، خدشه دار گردید. اسلام آباد ازین "خواب پریشان" هنوز هم بیدار نگردیده بود که حملات "انتقام جویانه" هلی کوپتر های ناتو در نومبر سال 2011 در خط مرزی افغانستان منجر به کشته شدن 24 عسکر پاکستانی گردید. باین ترتیب به نظر

می‌رسید آخرین میخ بر تابوت روابط پاکستان و امریکا محکم کوبیده شده باشد. اسلام آباد در نتیجه با قدغن کردن "کنفرانس بن دوم" و بستن راه های اکمالاتی قوای ناتوبه واکنش غیر قابل تصور دست زد.

پاکستان "گروه ها مسلح"، از جمله گروه طالب" را بمثابه "شمشیر داموکلس" بر فرق حکومت کابل بکار برده، و با مبارزه غرب با تروریسم بین المللی با سیاست "کج دار و مریز" نوع پاکستانی بر خورد مینماید. سیاست پاکستان در قبال افغانستان در پرتو "خصومت تاریخی" در "معضله کشمیر" با هند شکل میگیرد، و وزارت خارجه پاکستان نخست با طرح "افغانستان بمثابه عمق استراتژییک" حاکمیت ملی افغانستان را خدشه دار ساخته و در عین زمان مانع گسترش روابط بین هند و افغانستان میگردد. درین راستا اسلام آباد تلاش مینماید تا مانند گذشته ها سیاست امریکا در قبال افغانستان از دریچه دیدگاه پاکستان پیاده گردد. گرچه که درین راه اسلام آباد از پشتیبانی کشور های عربی بر خوردار میباشد، ولی در تفاوت با این کشور ها با تداوم حضور نظامی امریکا در افغانستان به مخالفت میپردازد. عدم توافق پاکستان با امریکا درین راستا محصول فکر مخالفت در اصل سیاسی نبوده، بلکه سیاست مداران پاکستانی میخواهند خاک کشور خود شان را مانند گذشته ها - با تصور امتیازات توام با آن - بمثابه پایگاه نظامی برای غرب پیشکش نمایند. سیاست دو پهلوئی اسلام آباد عجالتاً به "بن بست" کشانیده شده است. این موضوع بویژه در نشست سران کشور های عضو ناتو در شیکاگو در ماه می سال 2012 بخوبی روشن گردید. درین گرد همایی هم راسموسن، دبیر کل ناتو وهم بارک اوباما به شکل محسوس از دیدار دو بدو باآصف علی زرداری، رییس جمهور پاکستان خوداری کردند.

6.4. گروه کرزی در بند تصورات ناسلم سیاسی - اقتصادی

6.4.1. نظام مرکز گرایی گسترده و نیو لیبرالیزم در بن بست

در آستانه ی سالروز کنفرانس بن دوم، اوضاع اقتصادی افغانستان رقت بار، مناسبات سیاسی حاکم در کشور تنش زا و شرایط امنیتی در سر زمین هندوکش نگران کننده میباشد. نخست از همه باید تصریح کرد که ناسامانی های مستولی برکشور محصول یک سری از حوادث ناپسند و تصادفی نیستند. برخلاف این وضع حاکم بمثابه یک روند، فر آورد یک راهبرد مشخص سیاسی - اقتصادی نخبگان کرسی نشین یک دهه گذشته میباشد. درین روند عوامل بیرونی و درونی، هر یک به نوبه خویش در تاثیرگذاری و تاثیر پذیری از هم در "بازی بزرگ" در قلب آسیا نقش ویژه خویش را بازی مینمایند. در مسیر این روند و درین میان در مرز و بوم افغانها یک قشر بخصوص سیاسی با علایق مشخص اقتصادی و در پیوند ناگسستگی در کنار هم، نضج یافته است. علیرغم تفاوت های فکری، حساسیت های سمتی و نازک خیالی های تباری، این قشر نوظهور بمثابه ترکیبی از منتفدین قومی و جنگ سالاران جهادی در درون کشور با کارشناسان و مدیران افغانی تبار بیرونی یکجا تبارز مینماید. در "تبارین و همزیستی" باهم، این قشر ترکیبی تحت رهبری گروه کرزی - متشکل ازکارکنان دفتر ریاست جمهوری و مشاورین منتفد - تلاش مینماید تا یک نظام مشخص سیاسی اقتدار گرا توام با یک نظام اقتصادی استوار بر پایه های "نیو لیبرالیزم" را در کشور پیاده نماید. افزون بر آن این الیگارشلی تلاش مینماید که با حمایت جامعه جهانی و در بستر "دموکراسی نیم بند" به نظام حاکم ثبات بخشد. اینک با مثال های مشخص به برخی از کاستی های نظام نخبگان کرسی نشین در کابل نظری گذرا انداخته میشود:

– فساد اداری گسترده

بتاسی از گزارشی بنیاد شفافیت بین المللی - Transparency International – افغانستان یکی از کشور های است که در آن فساد اداری در تمام سطوح کشورسخت بیداد مینماید. در شاخص فساد اداری که این سازمان ارائه نموده است، افغانستان در سال 2010 از رقم یک تاده با اخذ 1,4 در ردیف 176 مین کشورجهان درج گردیده است. باینترتیب افغانستان در ردیف کشو رهایی که در آخرین ردیف با بیشترین فساد اداری مبتلا میباشند، تنها قبل از سومالی ومیانمار قرار می گیرد. (45)

– افغانستان بمثابه یک دولت متلاشی

بنیاد "صندوق صلح" و مجله "سیاست خارجی" ایالات متحده امریکا از سال 2005 باینسو سالانه جدول خاصی را پخش مینماید که در آن بر مبنای یک شاخص مشخص کشور های متلاشی – failed states – ردیف بندی میشوند. درین شاخص 12 عامل گوناگون، از جمله سطح فقر، مهاجرت های اجباری، چگونگی خدمات اجتماعی، مسایل امنیتی و انحصار دولت در راستای بکاربرد خشونت در نظر گرفته میشوند. بتاسی ازین شاخص افغانستان در سال 2011 در هفتمین ردیف کشور هایی قرار میگیرد که اوضاع آنها خیلی تکان دهنده میباشد. درین بخش، از جمله از کشور های دیگر مانند سومالی، سودان، و هایتی نام برده میشود. (46)

– عاید سرانه یک شاخص اغوا کننده

عاید سرانه افغان ها درسال 2011 باساس نرخ تبادل به 513 دالر امریکایی و باساس قوه خرید به یکهزار دالر امریکایی بالغ میگردد. (47)

با وجود آنکه عاید سرانه شاخص اغوا کننده میباشد، افغانستان با درنظر داشت همین شاخص در سال 2011 در شمار 226 کشور جهان 213 مین کشور محسوب میشود، باینترتیب در پایینترین بخش ردیف کشور های "عقب مانده" قرار میگیرد. اینکه 40 در صد نفوس کشور تحت "خط قرمز فقر" قرار دارد، خود بیانگر این واقعیت است که فقر گسترده در کشور بیداد مینماید. زما نیکه آقای کرزی در کنفرانس بن دوم از عاید سرانه یکهزار دالر بمثابه یکی از بزرگترین دست آورد های حکو متش یاد آوری مینماید، اوبا کمال آگاهی، از توزیع این عایدات سخن بمیان نمی آورد. درینجا باید افزود که عاید سرانه یک رقم گنگ بوده و در عوض میتوان به توزیع عاید بمثابه یک شاخص گویا و بیانگر عدالت نسبی اقتصادی تمسک جست. توزیع عاید در افغانستان بترتیبی است که سهم ده درصد پایینترین فشر جامعه به 3,8 در صد محصول نا خالص اجتماعی میرسد، در حالیکه سهم ده درصد قشر بالایی جامعه به 34 در صد محصول نا خالص اجتماعی بالغ میگردد. (48) این تناسب بیانگر توزیع غیر عادلانه عواید بین اقشار مختلف کشور میباشد. نظام اقتصادی و سیاسی حاکم در کشور به گونه ای شکل گرفته است که تفاوت عایدات و رفاه نسبی اقتصادی بین قشر های بالایی و پایانی روز بروز بیشتر میگردد.

– شاخص انکشاف قوای بشری

سازمان "برنامه انکشاف سازمان ملل متحد" - UNDP - سالانه شاخص ترکیبی تحت عنوان "انکشاف قوای بشری" ترتیب و پخش مینماید. این شاخص متشکل از 9 جز، از جمله امور صحتی، آموزشی، توزیع عایدات، فقر و امنیت میباشد. بتاسی ازین شاخص سازمان ملل، افغانستان در سال 2011 در قطار 192 کشور جهان با رقم 0,398 در مقام 172 قرار میگردد. (49)

در حالیکه این شاخص بصورت اوسط برای کشور های پیرامونی به 0,456 و کشور های جنوب آسیا به 0,548 بالغ میگردد، باین ترتیب افغانستان از نگاه انکشاف قوای بشری پس از ده سال بازسازی و نو سازی هنوز هم از اوسط کشور های پیرامونی و همچنان جنوب آسیا پایینتر قرار میگردد.

6.5.2 خطرات خشکیدن نهال نوریس

رهایی افغانستان از پوشش حمایت جهانی را میتوان بمتابه گام نخستین و بسیار مهم بسوی "حاکمیت ملی" کشور دانست. گرچه این اقدام از نگاه سیاسی لازمی بود، ولی از دیدگاه شرایط پیرامونی، یعنی آماده ساختن شرایط مناسب برای ایستاده شدن کشور بر پاهای خود بسنده تلقی نمیگردد. برای تکیه نمودن بر توانایی های درونی خود کشور، نیاز به اصلاحات بنیادی در ساختار سیاسی کشور بسوی "دموکراسی مشارکتی" و راهکار "از پایین به بالا" - bottom up - دیده میشود. این راهکار به نوبه خویش باید با طرح اقتصاد ملی خود کفای نسبی و مهار زدن به نظام "نیو لیبرالیزم" بدرقه گردد. همچنان، از آنجاییکه در افغانستان اقوام مختلف بصورت نسبی در حوزه و ولایات مشخص مسکن گزین میباشند، باید با یک طرح گسترده و بر مبنای شاخص های معین مبنی بر باز سازی زیر ساخت ها و تهیه خدمات اجتماعی و صحتی دولتی در جهت تامین عدالت سمتی گام های موثر بر داشته شود. درین راستا، همزمان با برگزاری کنفرانس بن، شماری از روشنفکران خارج از حلقه "نخبگان کرسی نشین" افغانستان در یک نامه سر گشاده خطاب به اشتراک کنندگان در کنفرانس بن خواستار "برخورد عالانه با تمام شهروندان افغانستان و دسترسی برابر آنها به منابع ملی و بین المللی، بدون در نظر داشت تعلقات قومی، مذهبی و زبانی و یا موقعیت جغرافیایی شان شدند". (50)

در کنفرانس بن دوم پیشنهادها، تعهد ها و در اخیر تصامیم بترتیبی اتخاذ و شکل گرفته اند که در بخش اقتصادی و سیاسی برتداوم نظام حاکم بمتابه نظام بدون بدیل تکیه زده میشود. در بخش امنیتی، محور اصلی تصامیم بر بسیج و تجهیز نیرو های امنیتی دور میخورد. باینترتیب یک مسئله غامض ملی تنها از دیدگاه "نظامی" بررسی گردیده و آنهم بترتیبی که ابعاد عمیق و پیچیده "منازعه سیاسی" و مبارزه با افراطی گرایی، بویژه غلبه بر تروریسم به یک "پدیده تخنیکی" و داشتن افزار جنگی بیشتر خلاصه میگردد.

با تمام کاستی های ساختاری نظام حاکم و کمبودی های نظری کرسی نشینان، گروه کرزی - با وجود فشار های جامعه جهانی - توانست که بحق از اشتراک "مخالفین مسلح"، بویژه "گروه طالب" در نشست بن دوم جلو گیری نماید. نظربه تغییر نسبی مواضع سیاسی از "دموکراسی" به

نفع "ثبات سیاسی"، حکومت غرب، از جمله برلین و واشنگتن در آستانه دایر شدن کنفرانس بن دوم در جهت حضور گروه طالب درین گرد همایی - پشت دروازه های بسته - تلاش نمودند. همچنان نظر به "اروپا مرکزی"، بنیاد های پژوهشی - Think Tanks - هم به نوبه خویش عدم حضور گروه های مسلح را یک کمبود سیاسی خواندند. از جمله نیلز ورمر، کارشناس امور سیاسی افغانستان و همکار بنیاد نظری "علم و سیاست" - Stiftung Wissenschaft und Politik - در برلین یکی از نکات منفی کنفرانس بن دوم را چنین خلاصه مینمایند: "نظر باینکه نقش پردازان مهم مانند نماینده مقاومت کنندگان و پاکستان در کنفرانس بن حضور نداشتند، بنابراین در بن نتوانست در مورد مسایل اصلی منازعه افغانستان مذاکره صورت گیرد". (51) اعمال گروه طالب منافی با اصول جامعه مدنی بوده و سیاست تخریبی این گروه امکانات گفتگوی سیاسی و زمینه سازی آشتی ملی را در نطفه خفه مینماید. گروه طالب در "برگیرنده جریانی است که از نگاه نظامی مهاجم، از نگاه دینی تعصب گرا، از نظر درک اجتماعی نادان، از نظر فرهنگی گذشته گرا و از نگاه سیاسی ستیزه جو و از نگاه تعلقات تباری بر پایه شوینزم - برتر گزایی - قومی" عمل مینماید. (52) گروه طالب تا هنوز هم، یعنی ده سال پس از حملات دهشت افگنی بر مراکز تجاری و نظامی امریکا در نیویارک و واشنگتن این جنایت را محکوم نکرده و از القاعده، شبکه تروریسم جهانی فاصله نگرفته است. گروه طالب حاضر نیست اسلحه را بر زمین بگذارد، از کشتن بیگناهان بشمول اطفال و زنان دست بکشد و قانون اساسی کشور را بپذیرد.

بنا بر اعلامیه نهایی بن دوم روند صلح در افغانستان باید در برگیرنده اصل حاکمیت ملی، محکوم کردن خشونت، قطع رابطه با تروریسم و احترام به قانون اساسی کشور، منجمله ماده های مرتبط با حقوق بشر و بویژه زنان باشد. پیام جامعه جهانی در کنفرانس بن دوم روشن بوده و جهان برای سال های متمادی از افغانستان حمایت میکند، تا این سرزمین به ثبات، صلح و انکشاف پایدار نایل گردد. شرط عمده جامعه جهانی درین راستا بر حکومت افغانستان این است که در طول سال های آتی گام های جدی را در زمینه مبارزه با فساد، حکومت داری خوب و گسترش دموکراسی و حفظ ارزش های حقوق بشر بر دارد.

نظام دموکراسی نیم بند در کشور نه تنها از طرف گروه های مسلح با خطرات مواجه می باشد، بلکه همچنان قشر ترکیبی الیگارشسی تازه دم تحت رهبری سیاسی گروه کرزی به نوبت خود در جهت "بی محتوا گردانیدن" ارزش های دموکراتیک عمل مینماید. چیزیکه کشور از همه بیشتر به آن نیاز دارد، عبارت می باشد از نهادینه شدن دموکراسی بمتایه افزار مشارکت همه شهروندان در روند سالم سیاسی، تکامل اجتماعی و رفاه اقتصادی، تا ازین طریق از خطرات آفات زمینی متوجه نهال نارس افغانستان نوین جلوگیری گردد. از آنجاییکه، باز هم نظر به اعلامیه اخیر بن دوم افغانستان با ثبات در یک منطقه ی با ثبات قابل تصور است، "منافع استراتژیک واقعی... در ایجاد مناسبات قوی و پایدار دو جانبه و چند جانبه با همسایگان دور و نزدیک" نهفته است. این یک وجیه تاریخی و سیاسی، بویژه نخبگان کرسی نشین کشور می باشد تا با وجود دشواری های حاکم برای تحقق آرمان های والای کشور متکی بر تدابیر سازنده و پربار درین راه گام های عملی بردارند.

(1) بیانیه حامد کرزی، رئیس جمهور افغانستان در کنفرانس بن دوم:

<file:///H:/Texte/afgahnistan/bonn%202/karzai/kaerztai%20rede%20dari.htm>

(2) همانجا

(3) همانجا

(4) همانجا

(5) همانجا

(6) همانجا

(7) همانجا

(8) همانجا

(9) بیانیه بان کی مون، دبیر کل سازمان ملل متحد در کنفرانس بن دوم:

[http://www.auswaertiges-
amt.de/cae/servlet/contentblob/602882/publicationFile/162521/United%
20Nations.pdf](http://www.auswaertiges-amt.de/cae/servlet/contentblob/602882/publicationFile/162521/United%20Nations.pdf)

(10) همانجا

(11)

U.S.Department of State, Office of The Spokeperson, For immediate
release, 2011/T57-10, December 6, 2011

[http://www.auswaertiges-
amt.de/cae/servlet/contentblob/603090/publicationFile/162762/United%
20States%20of%20America.pdf](http://www.auswaertiges-amt.de/cae/servlet/contentblob/603090/publicationFile/162762/United%20States%20of%20America.pdf)

(12) همانجا

(13) بیانیه افتتاحیه ویستر ویله، وزیر امور خارجه جمهوری فدرالی المان

<file:///H:/Texte/afgahnistan/bonn%202/reden/westerwelle%20dari.htm>

(14) بیانات انگلا مرکل، نخست وزیر جمهوری فدرالی المان در کنفرانس بن دوم:

[http://www.auswaertiges-
amt.de/cae/servlet/contentblob/604006/publicationFile/162759/German
y_Merkel.pdf](http://www.auswaertiges-amt.de/cae/servlet/contentblob/604006/publicationFile/162759/Germany_Merkel.pdf)

(15) بیانیه ولیم هیک، وزیر امور خارجه بریتانیای کبیر در کنفرانس بن دوم

http://www.auswaertiges-amt.de/cae/servlet/contentblob/604006/publicationFile/162759/Germany_Merkel.pdf

(16) بیانات جان برد، وزیر امور خارجه کاندا در کنفرانس بن دوم

<http://www.auswaertiges-amt.de/cae/servlet/contentblob/602912/publicationFile/162750/Canada.pdf>

(17) بیانیه سرچی لاوروف، وزیر امور خارجه روسیه فدرالی در کنفرانس بن دوم

http://www.auswaertiges-amt.de/cae/servlet/contentblob/604220/publicationFile/162850/Russian_Federation_german.pdf

(18) همانجا

(19) بیانیه ملییا کریشنا، وزیر امور خارجه هند در کنفرانس بن دوم

<http://www.auswaertiges-amt.de/cae/servlet/contentblob/602980/publicationFile/162519/India.pdf>

(20) همانجا

(21) بیانیه یانگ جی شی، وزیر امور خارجه چین در کنفرانس بن دوم

<http://www.auswaertiges-amt.de/cae/servlet/contentblob/602914/publicationFile/162726/China.pdf>

(22) همانجا

(23) بیانیه عبدالعزیز، معاون وزیر امور خارجه عربستان سعودی در کنفرانس بن دوم

<http://www.auswaertiges-amt.de/cae/servlet/contentblob/603124/publicationFile/162531/Saudi%20Arabia.pdf>

(24) بیانیه خالد، وزیر امور خارجه قطر در کنفرانس بن دوم

[http://www.auswaertiges-
amt.de/cae/servlet/contentblob/603044/publicationFile/162733/Qatar.p
df](http://www.auswaertiges-amt.de/cae/servlet/contentblob/603044/publicationFile/162733/Qatar.pdf)

(25) بیانیه علی اکبر صالحی، وزیر امور خارجه ایران در کنفرانس بن دوم

<file:///H:/Texte/afgahnistan/bonn%202/salehi%20iran%20aus%C3%9Feminister%20bonn%202.htm>

(26)

[file:///H:/Texte/afgahnistan/bonn%202/salehi%20iran%20bonn%202.ht
m](file:///H:/Texte/afgahnistan/bonn%202/salehi%20iran%20bonn%202.htm)

(27) همانجا

(28) بیانیه همرا خان ظریفی در کنفرانس بن دوم

[http://www.auswaertiges-
amt.de/cae/servlet/contentblob/603108/publicationFile/162645/Tajikista
n.pdf](http://www.auswaertiges-amt.de/cae/servlet/contentblob/603108/publicationFile/162645/Tajikistan.pdf)

file:///H:/Texte/afgahnistan/bonn%202/Zivilgesellschaft_node.htm (29)

(30)

[http://www.auswaertiges-
amt.de/cae/servlet/contentblob/602320/publicationFile/161827/111121
_Botschaft_Zivilgesellschaft_Dari.pdf](http://www.auswaertiges-amt.de/cae/servlet/contentblob/602320/publicationFile/161827/111121_Botschaft_Zivilgesellschaft_Dari.pdf)

(31) همانجا

(32) همانجا

<file:///H:/Texte/afgahnistan/bonn%202/bonn%202%20frauen.htm> (33)

(34) همانجا

(35)

[http://www.auswaertiges-
amt.de/cae/servlet/contentblob/604504/publicationFile/162929/Confere
nce_Conclusions -
_International_Afghanistan_Conference_Bonn_2011_Dari.pdf](http://www.auswaertiges-amt.de/cae/servlet/contentblob/604504/publicationFile/162929/Conference_Conclusions_-_International_Afghanistan_Conference_Bonn_2011_Dari.pdf)

(36) همانجا

(37) همانجا

(38) همانجا

(39) در مورد جزییات این نشست مراجعه شود به: داکتر سید موسی صمیمی، نشست عالی سران کشور های عضو ناتو در شیکاگو در گفتمان:

<http://www.goftaman.com/daten/fa/articles/part30/samimi-16-07-2012.pdf>

http://www.nato.int/cps/en/natolive/official_texts_87905.htm (40)

(41) همانجا

(42) سید موسی صمیمی: کنفرانس توکیو برای افغانستان بمثابة پی آمد نشست بن دوم در گفتمان:

<http://www.goftaman.com/daten/fa/articles/part30/samimi-10-07-2012.pdf>

(43) همانجا

http://www.bbc.co.uk/persian/afghanistan/2012/11/121127_k02-russia-ambassador-iv.shtml (44)

(45)

, http://www.transparency.org/publications/annual_report
RTTransparaenc international, annual report 2010

(46)

http://www.foreignpolicy.com/articles/2011/06/17/2011_failed_states_index_interactive_map_and_rankings
s/2006/04/25/the_failed_states_index

(47)

<http://www.bbc.co.uk/news/world-south-asia-15115539>
<https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/af.html> و

(48)

<https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/af.html>

<http://hdrstats.undp.org/en/countries/profiles/AFG.html> (49)

(50)

<file:///H:/Texte/afgahnistan/bonn%202/%D8%AA%D9%82%D8%A7%D8%B6%D8%A7%20%D8%A8%D8%B1%D8%A7%DB%8C%20%D8%B4%D9%86%DB%8C%D8%AF%D9%86%20%D8%B5%D8%AF%D8%A7%20%D9%87%D8%A7%DB%8C%20%D9%81%D8%B1%D8%A7%D9%85%D9%88%D8%B4%20%D8%B4%D8%AF%D9%87%20%DA%AF%D8%A7%D9%86.shtml>

(51)

<http://www.swp-berlin.org/de/publikationen/kurz-gesagt/afghanistan-kein-grund-zu-optimismus-nach-bonner-konferenz.html>

(52) سید موسی صمیمی: 27 دسمبر سال 1996: سالروز هجوم گروه طالب بر کابل – نظام
النقاطی نوع طالبی در کوهپایه های هندوکش . در گفتمان

<http://www.goftaman.com/daten/fa/index.htm>